

Invocavit

J2, 12-25

21.2.2021

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce, Ježíše Krista i Ducha svatého.

Introit:

Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. "

Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno.

Tvoje milosrdenství buď, Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme!

Píseň: 253

Čtení: 1Kor3, 9-16

Píseň: 182

Kázání: J2, 12-25

Údaj *Potom sstoupil do Kafarnaum, on i matka jeho, i bratři jeho, i učedníci jeho, a pobýli tam nemnoho dní* by v dnešní senzacechtivé době nikomu nestačil. Co tam Ježíš dělal, s kým mluvil, kde spal, co znamená *nemnoho*; a řada jiných otázek by se jistě vynořila.

Možná, že by se o tom dala napsat i zdařilá studie. Jako by Ježíš neměl nikde stání. Jako by mu hořela půda pod nohama. Jeho chvat nám klade otázku. Nezabydli jsme se v těch svých myšlenkových domovech? Nevytratilo se u nás vědomí stálého putování, vědomí cesty, na kterou jsme se vydali za Ježíšem? Jsme ochotni s ním putovat kamkoli půjde? Jsme ochotni koukat mu pod prsty a snažit se zahlédnout jeho slávu i tam, kde se zdánlivě nic neděje?

Ježíš směřuje do svého města. Jsou svátky. Jsou svátky pesach. Město praská ve švech. Vzduch je pln očekávání, napětí, svátečního spěchu. Strávit svátky pesach v Jeruzalémě, to musí být nádhera. Určitě se něco letos přihodí. Už to s těmi Římany musí skončit. Strávit svátky v chrámu, na místech, kde stávali král David i Šalamoun. Strávit svátky pesach v blízkosti domu, kde přebývá Bůh. Být v jeho nadpražích, ponořit se do jeho blízkosti, spočinout.

A nalezl v chrámě, ano prodávají dobytka, ovce i holubice a penězoměnce sedící. Zajímavou otázkou by asi bylo, jestli Ježíš čekal takové dopuštění v chrámu. Tedy přesněji v chrámovém nádvoří. Možná, že to, co viděl, viděl poprvé. Možná že až nyní mu došlo, že dobytek, ovce, holubi, penězoměnci do chrámu vůbec nepatří. Místo zbožného soustředění se zde vede obchod.

Pravděpodobně všichni na chrámovém nádvoří to považovali za normální. Nebo to možná někomu připadalo zvláštní, ale neměli odvahu proti tomu nic namítat. Pravděpodobně to byl běžný obraz každých svátků.

Vše, co na nádvoří bylo, mělo svou logiku. A nebudu se zdlouhavě zabývat proč. Zvířata by nepřežila přesun vedrem, žízň by uhynula. Lidé na svátky přicházeli z daleka. Nikde na okrsku chrámovém nesměla být mince s portrétem císaře. Proto se měnilo na týrské šekely, které – krom toho, že byly stabilní měnou – neměly portrét císaře.

Pěkně a příjemně si tuto službu lidé spěchající k Bohu zařídili. Důmyslně a možná velmi prakticky i ekonomicky. Ježíš tuto logiku odmítá. Na znamení svého odporu proti lidské vynalézavosti použije – dalo by se říci – násilí. Pravděpodobně toto násilí ve zmatku a hemžení a mumraji zaniklo, neboť to nedonutilo ani chrámovou stráž, aby zasáhla.

Koho to pobouřilo a kdo si toho všiml, byli Židé, tedy představitelé chrámového kultu, strážce zbožného života. Možná ještě víc tyto strážce kultického a náboženského života pobouřila věta, se kterou se Ježíš obrátil na prodáváče holubů.

“Pryč s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!” To bylo velké nařčení. Možná, že se Židé cítili zneuznaně. Vždyť podporovali vše, co přispívalo k tomu, aby se chrám dobře užíval, aby se sloužilo lidem, aby vše bylo příjemnější, aby... Nemusíme hned v Židech vidět ty, kteří úmyslně škodí, kteří jsou hloupí, kteří to myslí zle. Vždyť co je na tom udělat s vírou obchod? Vždyť ani učedníci to nepochopili. Pochopili tento Ježíšův čin i slova až po ukřižování. Teprve tehdy jim došlo, o co Ježíšovi šlo, o co Ježíšovi jde.

Zatím se Židé, ale možná i my ptáme: Ježíši, po staletí jsme budovali chrámy, svoji zbožnost, svůj vztah k Hospodinu, potažmo k tobě a ty nám říkáš, že jsme to nějak špatně pochopili?

Tedy odpověděli Židé a řekli jemu: Jaké znamení toho nám ukážeš, že tyto věci činíš? Možná, že si ještě pamatujeme na svatbu, kde byl Ježíš přítomen. Možná, že si vzpomeneme i na počátek znamení, které Ježíš z Nazaretu učinil, aby lidé poznali. Ano, byla to přeměna svatebního nedostatku radosti, která postihla ty, kteří byli pozváni na svatbu.

Svatba začala, ženich Ježíš je přítomen, nevěsta-církev – jak je na tom? Je přichystaná, nebo se její přípravy staly podobné tržišti chrámového mumraje?

Zrušte chrám tento, a ve třech dnech zase vzdělám jej. Jako by Ježíš Židům, ale i nám, říkal: Můžete s mou církví dělat různé věci, můžete ji i zavést do babylonského zajetí. Můžete církev-sbory zrušit, zavřít. Avšak nezapomeňte, já jsem ten, který činí znamení a mám moc tato znamení činit. Mám tuto moc od Otce v nebesích. Ano, možná že se stane a církev-sbory budou lidskou nedokonalostí zrušeny, ale Ježíš je ten, který umí ze zániku, smrti, strachu, hrůzy nikoli učinit zázrak, ale znamení své slávy.

Učedníci Ježíšova znamení a slávu poznali a pochopili tehdy, když se setkali se vzkříšeným. Pane, dej, ať se s tebou i dnes potkáme. Pane, věříme, že tvou církev, tvé sbory ty můžeš obnovit a postavit ve třech dnech tak, jak jsi ty byl povolám k životu.

Amen.

Píseň: 667

Poslání:

Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci
a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš.
V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu;
v něm jste i vy společně budování v duchovní příbytek Boží.

Požehnání:

Pokoj bratřím i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista.
Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň: Svítá 480